

tingerne har tænkt paa, og det netop fordi der her er et bestemt allerede foreliggende Forhold, hvorpaa Loven skulde faae Anvendelse. I det trykte Andragende, som her er kommet ind, er det langt fra, at man udtaler sig med en saadan No i denne Henseende, man udtaler tvertimod og begrundet, hvor overordentlig haardt man trænger til en snarlig Afgjørelse, hvor trangt, trykkende og misligt i mange Aarsener det bestaaende Forhold er, og hvor dyb en Smerte man vilde føle, dersom man, efterat dette Skridt var gjort, skulde blive staaende ved Tilstanden, som den nu er. Dette er udtalt af denne Menighed, og der synes altsaa deri at ligge en temmelig høi Grad af Opfordring til at betragte Sagen noget anderledes, end om der endnu slet ikke havde viist sig den første begyndende Spire eller det første bestemte Skridt til at realisere Noget, som skulde skee igjennem Lov, hvor man altsaa kunde sige: Ja, hvis Loven ikke kommer denne Gang, saa kan den komme en anden Gang. Her foreligger netop et Forhold, som er fuldt af mange Slags Misligheder, og hvor man i høi Grad ønsker og attraaer, at en Ordning skulde komme tilstede, og det forekommer mig derfor, at der virkelig af denne Grund er en meget forhøjet Opfordring til at gaae ind paa en Afgjørelse, hvorved dette Forhold kunde blive endelig ordnet, selv om man skulde kunne nære Betænkelighed i Henseende til, hvad Fremtiden maatte bringe med Hensyn til andre Forhold. Naar Alt kommer til Alt, saa er det jo kun dette, der er Tale om, at man lægger ind i sin Fremtidstanke, den ene noget mere Fortrustningsfuldt, den anden noget mindre Fortrustningsfuldt, at man maler sig en Fremtid paa en eller anden Maade, men det er i alt Fald en fjernere Fremtid, og den nærmere, der ligger for, har dog ganske sikkert i høi Grad Krav paa Hensynstagen fra Thingets Side, i Særdeleshed da man jo i Fremtiden, hvis det skulde vise sig, at det kom til at gaae paa en heelt anden Maade, end man havde antaget for rimeligt, ikke har affaaert sig Leilighed til at gjøre de Skridt, som i den Anledning maatte antages fornødne. Den eneste Grund, der kunde være tilbage, som skulde kunne bevæge til at modsætte sig et saadant Lovforslag, eller til at gjøre Skridt, der

forhindrede, at overhovedet noget Resultat kom ud af hele den Forhandling, der har fundet Sted, mener jeg derfor maatte være den, hvis man kunde sige: Dersom et saadant Lovforslag kommer ud, vil man ikke naae det, som er det nærmest foreliggende, det som vi Alle, midt under de Forskjelligheder, der ere tilstede, maae sige, at vi føle en vis Trang til og Duffe om at see bragt i Orden. Ja, mine Herrer! dersom der var mindste Grund til at antage dette, saa vilde Forholdet stille sig noget anderledes; men det forekommer mig aldeles indlysende, at der ikke er den allerfjerneste Grund til at tvivle i saa Henseende. Jeg kunde forstaae det, dersom det var Tilfældet, at den Menighed, til hvilken jeg nu nærmest sigter, virkelig skulde befinde sig i en saa sørgelig Opfattelse af sin hele Stilling, at den skulde betragte det som noget Upassende at henvende sig til den øverste Myndighed, for derigjennem at faae kongelig Stadsfæstelse paa Præstevalget. Jeg troer, at det var et mindre vel valgt Udtryk, der i saa Henseende fremkom fra den ærede Rigsdagmand for Maribo Amts 3die Valgkreds (Varfod). Jeg skulde ikke have bragt det frem, hvis det ikke allerede eengang var blevet omtalt idag her i Salen; men jeg holder mig overbevist om, at det ikke eengang vil komme til Anvendelse paa den Mand, om hvem han talte, og som han formeente, at det skulde finde sin Anvendelse paa, og endnu mindre paa Menigheden, om hvilken der jo blev talt af det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Høgsbro), hvad jeg i alt Fald troer er det Correcte, at Begjæringen slet ikke vilde komme frem fra den paagjældende Embedsmand selv, men derimod fra den Menighed, der ønsker ham til sin Præst. Jeg troer, at der ikke med mindste Føie kan næres nogen Tanke om, at denne Menighed skulde falde paa at stille sig saaledes, at den skulde ansee det for at være under sin Værdighed at andrage paa at erholde kongelig Stadsfæstelse paa Valget; men, hvis den gjorde dette, vilde den derved have viist, at den havde forspildt ethvert Krav paa Tilslutning. Naar det nu maaskee kunde bemærkes, hvad der jo allerede er blevet bemærket, at denne Menighed allerede paa et tidligere Stadium af Sagen